

ROZBUJAĆ SIĘ (8) *vb pf*

się (7), się (1).

o *prawdopodobnie jasne* (tak w roz-).

fut 3 sg rozbuja się (3). ◇ 3 *pl* rozbujają się (2). ◇ *praet* 3 sg m rozbujał się (1). ◇ *plusq* [3 sg m był się rozbujał.] ◇ 3 *pl* m *pers* rozbujałi się byli (1). ◇ *part praet act* rozbujawszy się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z niżej notowanych przykładów).

1. *Stracić hamulce moralne, oddać się całkowicie przyjemnościom* (8) : Bo gdzye się więc fwawola rozbuia pátromom/ Wnet będzie y s kościołá łpelunká latronum. *RejWiz* 74, 129v; s których roskołzy rozbuiałi się byli tak bárzo kupcy miałtá tego nędznego/ że iuż nic o Bogu [...] nie wiedzieli. *RejAp* 148v; A kto się bárzo rozbuia w pogodę/ Ten zalię łkrzydłá powiełi w przygodę. *KochSz* C3v.

rozbujać się przeciw komu (1): Bo zbełtwiwszy się w Christuśie (*marg*) rozbuiałszy się przeciw Christułowi. (-) chcá [wdowy] zá mąż iść *WujNT* 1. *Tim* 5/11.

rozbujać się w czym [= *wskutek czego*] (3): *RejJóz* K7v; gdy się rozrodził narod ludzki á rozbuiał się w roskołzach łwiátá tego/ y chcieli łobie zbudowác wieżę/ ktoraby [...] *RejPos* 149v; *RejZwierc* [203]v.

W porównaniu (1): iż się ludzie rozbuiaią iáko łłści wołowie w zbytkoch łwoich *RejZwierc* [203]v.

2. [*Nabrać ochoty do ruchu*: Bowiem łpłczóły łłode źle opátrzone rozbuiałszy się rády precz wćiekáią. *Cresc* 1571 604 (*Linde*).

Przen: Rzucić się, zaatakowác [na kogo]: jako się też był Mars duchowny rozbujał na ewanieliki w Wilnie roku 81 *Apolog* 6.]

Synonim: 1. rozpuścić się.

Formacje współrdzenne cf BUJAĆ.

KW, (LWil)